

[Hartvig Frisch.]

Side af Finansministeren blev fastholdt, med Støtte af adskillige i Udvalget, at det var vigtigt, at man kunde overskride Halvdelsregelen og komme ind for Garantier, der gik ud over de 50 pCt., enedes man til sidst om, at Laan og Garantier af denne sidste Type skulde for at kunne træde i Kraft først godkendes af Finansministeren, saaledes at Administrationen, hvis den fandt, at saadanne Laan skulde gives, eller at Garanti skulde ydes, før den endelige Afgørelse vilde have at forelægge det til Finansministerens Godkendelse.

Der er inden for Udvalget under Diskussionen fra flere Sider fremført et Ønske om, at man maaske kunde tænke sig Finansudvalgets Godkendelse, men det blev saa fremhævet heroverfor, at til en saadan administrativ Udøvelse var Finansudvalget ikke den helt ønskværdige Instans, og det, som maa være tilfredsstillende for Rigsdagen ved Ændringen her, er, at det bliver den ansvarlige parlamentariske Minister, som i disse Tilfælde kommer til ved sin Godkendelse at tage Ansvaret, hvorefter jo ogsaa Rigsdagen derigennem vil kunne have Mulighed for at føre Sagen frem over for selve den Mand, der i det givne Tilfælde har givet sin Godkendelse.

Jeg har ikke mere at bemærke vedrørende selve Ændringsforslagene, men vil lige anføre, at Lovforslaget gav Lejlighed til en meget indgaaende Diskussion inden for Udvalget om, hvordan den hidtil gældende Lov havde været administreret. Der har i Diskussionen her i Tinget navnlig fra en enkelt Side — jeg tænker her paa det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen — været fremsat Tanke om en helt anden Art af Kreditydelse, som ikke skulde have, som den gældende Lov og det forelagte Forslag har, en Halvdelsregel eller i hvert Fald en Regel om Participering i Tab, men som aabenbart, efter hvad jeg har forstaaet paa det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, skulde gaa ud paa, at Staten simpelt hen skulde tage Tabet; det vilde være den rigtige Fremgangsmaade, for saa vilde der virkelig kunne blive Anvendelse for Millionerne.

Ved de Drøftelser, som vi har ført i Udvalget, og hvorunder vi ogsaa har faaet forelagt de faktiske Laanesager, der har

været efter Loven, som den har været administreret, blev der af hele Udvalget ytre Enighed om, at denne Maade at give Statsgarantier eller Statslaan paa kunde Udvalget ikke tilslutte sig og ikke finde rigtig.

Hassing-Jørgensen: Jeg vil gerne sige i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser, at saaledes som Lovforslaget nu bliver affattet, er det altsaa Udvalgets og Rigsdagens Ønske, at Loven skal være en Skueret og kun være en Skueret.

Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har ikke foreslaaet eller ønsket, at Staten skulde risikere Penge paa Udlaan. Jeg har kun sagt, at hvis Staten vil gøre Nytte ved Udlaan, saaledes som det blev angivet at være Hensigten med Kreditfonden, saa maatte det bygges op paa en anden teknisk Maade.

Det blev ved første Behandling udtalt, at det var de ændrede Forhold, som bevirkede, at denne Lov ikke kunde faa nogen effektiv Betydning. Jeg benægtede dette. Den kunde heller ikke have faaet nogen effektiv Betydning under andre Forhold, heller ikke de Forhold, som eksisterede, da Loven blev givet.

Den højtærede Minister har udtalt ved første Behandling, at det var hans Indtryk, at sunde og gode Foretagender gennemgaaende bliver tilfredsstillende finansieret af Bankerne. Deri tror jeg, at den højtærede Finansminister har Ret, hvis man ved sunde og gode Foretagender forstaa saadanne, som er i Stand til at stille bankmæssig Sikkerhed. Men Foretagender, som er i Stand til at stille bankmæssig Sikkerhed, har aldrig været i Forlegenhed. De var heller ikke i Forlegenhed i 1940. Der har kunnet komme visse Perioder, hvor Nationalbanken tabte Hovedet og forbød endogsaa at belaae Kreditforeningsobligationer; Panikken begynder jo ved saadanne Lejligheder altid i Nationalbanken. Men bortset fra saadanne ganske kortvarige Perioder, har Bankerne altid været i Stand til at opfylde de Krav, som stilledes til dem, naar der kunde stilles bankmæssig Sikkerhed.

Det, jeg troede man havde været inde paa ved Oprettelse af en Kreditfond, var, at der skulde ydes Kredit til saadanne Foretagender, som maaske i og for sig